

ת"פ 38633/09/16 - מדינת ישראל נגד עלי נמר

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 38633-09-16 מדינת ישראל נ' נמר(עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופט ירון מינטקביץ
מדינת ישראל ע"י עו"ד מוסא עבאס

המאשימה

נגד

עלי נמר ע"י עו"ד מאזן איוב

הנאשם

גזר דין

רקע

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות של גרם מוות ברשלנות, נהיגה ללא רשיון, נהיגה בשכרות ונהיגה ללא ביטוח. ואלו עובדות האישום:

הנאשם מעולם לא הוציא רשיון נהיגה. חרף זאת, בתקופה שקדמה לחודש ספטמבר 2016 החזיק הנאשם במכונית מסוג אופל, אותה רכש לאחר שהורדה מהכביש ונפסלה לשימוש (להלן: **המכונית**). הנאשם נהג להשתמש במכונית לנסיעות בתוך מחנה שועפאט.

ביום 4.9.16 בשעות הערב, בילה הנאשם עם בן דודו, מוסטפא נמר (להלן: **המנוח**) ואחרים, אצל חבר במחנה שועפאט. במהלך הבילוי שתה הנאשם וודקה וקוניאק. כמו כן, במועד סמוך לכך השתמש הנאשם בחשיש (בכתב האישום לא נאמר אם הנאשם צרך חשיש לפני המפגש או במהלכו).

בתום הבילוי, ביום 5.9.16 בסמוך לשעה 1:00 הסיע הנאשם במכונית בתוך מחנה שועפאט את המנוח ואת חברותיהם, למרות שהיה שיכור ותחת השפעת החשיש.

במהלך הנסיעה הגיע הנאשם למחסום שהציבו אנשי משטרה, במסגרת פעילות בטחונית במחנה לצורך איתור נשק. במחסום היתה מכונית מסחרית, אשר נסעה לאחור, על פי הוראת השוטרים שהיו במחסום. הנאשם האיץ את מכוניתו ועקף את המכונית המסחרית במהירות ונסע לעבר המחסום. השוטרים שהיו במחסום אותנו לנאשם באמצעות פנס לעצור, אך הנאשם המשיך בנסיעתו. השוטרים ירו לעבר המכונית שני כדורי ספוג, אשר אחד מהם פגע בשמשה הקדמית, על מנת להזהיר את הנאשם, אך הנאשם המשיך בנסיעה ופרץ את המחסום במהירות.

השוטרים שהיו במחסום, כמו גם שוטרים אחרים שהשתתפו בפעילות, חששו כי מדובר בנסיון לפגוע בהם, ועל כן ירו לעבר המכונית בתחמושת חיה. כתוצאה מהירי נפגע המנוח בראשו ונהרג והנאשם נפצע.

הרשלנות אשר יוחסה לנאשם התבטאה בכך שנהג בשכרות ותחת השפעת סמים, מבלי שהיה לו רשיון נהיגה, ומבלי שציית להוראות השוטרים בדרך.

הודאת הנאשם באה במסגרת הסדר טיעון אליו הגיעו הצדדים במהלך שמיעת העדויות בתיק. ההסדר כלל תיקונים בכתב האישום, והמאשימה הגבילה עצמה לעתור לעונש של 20 חודשי מאסר.

טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה הפנה לחומרת העבירות אותן עבר הנאשם וריביון, ולכך שהנאשם יצר בנהיגתו סיכון אשר התממש בסופו של דבר. עוד הפנה לפגיעה בערכים מוגנים, ובכלל זה השמירה על בטחונם ושלומם של המשתמשים בדרך. לאור אלה ביקש לקבוע מתחם עונש הולם של מאסר בפועל, לתקופה שבין 15 חודשי מאסר ועד 25 חודשים ולהטיל על הנאשם 20 חודשי מאסר.

ב"כ הנאשם טען, כי מדובר בתיק שהיסוד המרכזי בו הוא תעבורתי ולא פלילי. עוד הפנה לכך שמותו של המנוח לא נגרם כתוצאה מתאונה, אלא בשל ירי של אנשי כוחות הבטחון, אותו לא היה הנאשם אמור או יכול לצפות, ועל כן רשלנותו של הנאשם מתבטאת בנהיגה ללא רשיון ובשכרות, אך לא מעבר לכך. עוד הפנה לכך שכתוצאה מהארוע נהרג בן דודו של הנאשם אשר גדל עימו, והנאשם עצמו נפצע ויתכן שתשאר לו נכות לצמיתות.

לענין העונש, ביקש ב"כ הנאשם לקבוע כי המתחם ההולם הוא מאסר לתקופה שבין שנה לשנתיים, ולאור נסיבותיו האישיות של הנאשם להשית עליו את הצד הנמוך. ב"כ הנאשם טען, כי במסגרת ההסדר לא הוסכם על פסילה, ועל כן ביקש להמנע מהשתת רכיב זה.

מתחם העונש

התנהלותו של הנאשם בארוע שלפני מלמדת על זלזולו בחוק ועל נטייתו לקחת סיכונים תוך אדישות לתוצאותיהם האפשריות, תוך העצמת הסיכונים אותם יצר, משלב לשלב:

ראשית - הנאשם קנה מכונית שהושבתה ונפסלה לשימוש, ונהג בה ללא רשיון. שלב זה, אשר החל פרק זמן משמעותי לפני הארוע, מלמד על זלזולו של הנאשם בחוק, ועל אדישות לסיכון הטמון בנהיגה ללא רשיון ובשימוש במכונית שהורדה מהכביש.

בהמשך - הנאשם יצא במכוניתו יחד עם אחרים לבילוי שכלל שתיית אלכוהול- ובסוף הבילוי נהג בשכרות ותחת השפעת סמים אותם צרך בסמוך.

ולסיום - הנאשם הגיע למחסום משטרה, עקף מכונית שהיתה במחסום, התעלם מהוראת שוטרים לעצור, התעלם מירי אזהרה ופרץ מחסום במהירות גבוהה - וכל זאת בתקופה בטחונית מתוחה, בה ארעו מספר פיגועי דריסה, ואנשי כוחות הביטחון דרוכים להגיב לחשש פגיעה (אדגיש, כי אני ער לכך שלא היתה לנאשם כוונה לפגוע בשוטרים, אך היה עליו להבין כיצד עלולים מעשיו להתפרש על ידי השוטרים שהיו בשטח).

כל אחד מרכיבי הרשלנות בנפרד, ובוודאי שבהצטברם יחדיו, מלמדים על זלזולו של הנאשם בחוק ואדישותו לסיכון אותו יצר - לעצמו, לנוסעים עמו וליתר המשתמשים בדרך.

בשונה ממקרים אחרים בהם גרם נהג ברשלנות למותו של נוסע, אין מדובר כאן ברגע של חוסר זהירות ולא ברשלנות נקודתית. במקרה זה, סיומו הטראגי של הערב היה צפוי מהרגע בו יצא הנאשם מביתו, כשהוא נוהג ללא רשיון בדרך לבילוי הכולל שתיית אלכוהול. כאשר נכנס הנאשם למכוניתו בתום הבילוי והחל לנהוג בה, כשהוא שיכור ותחת השפעת סמים, הוא יצר סיכון כבד לעצמו, לחבריו ולכל יתר המשתמשים בדרך - ולמרבה הצער מימושו של הסיכון אינו בגדר הפתעה.

התקשיתי לקבל את הטענה כי מידת רשלנותו של הנאשם נמוכה, שהרי הנאשם חרג חריגה בוטה וגסה מכל סטנדרט זהירות אפשרי:

הנאשם נהג מבלי שמעולם הוציא רשיון, ואין כל בסיס להניח שידע לשלוט ברכב.

המכונית בה נהג הנאשם הורדה מהכביש והיתה פסולה לשימוש.

הנאשם נהג שיכור ותחת השפעת סמים - כך שגם לו ידע לנהוג, הרי ששליטתו ברכב נפגעה בשל שכרותו. אומר, לעניין הנהיגה בשכרות, כי על דרך הכלל, דינו של מי שגרם לתאונה בעת שנהג שיכור, להיות מורשע בעבירת הריגה. ר' למשל ע"פ 4498/14, גרידיש, שם נפסק:

אשר לעבירה שעניינה נהיגה בשכרות, לפי סעיף 62(3) לפקודת התעבורה, נקבע בע"פ 5002/94 איסק נ' מדינת ישראל, פ"ד מ"ט(4) 151 (1995) (להלן: עניין איסק) כי "די בכך שכמות האלכוהול, בדמו של הנהג עולה 'על חמישים מיליגרם... במאה מיליליטר של דם' כדי לצאת ידי חובת הוכחתה של השכרות... ואין זה מועיל לנהג אם יוכיח, כי אף-על-פי שמצויה בדמו כמות כזו של אלכוהול - אין הוא שיכור" (שם, בעמ' 164). ועוד נקבע בעניין איסק, בהקשר לעבירת ההריגה, "כי לצורך הרשעה בעבירה של הריגה - לרבות כאשר זו נגרמת בתאונת דרכים - די בהוכחת הלך נפש של 'פזיזות'; ומשמעותה של זו היא - נטילה מודעת של סיכון בלתי סביר, מתוך ידיעות לאפשרות ממשית של פגיעה בחייו או בשלמות גופו... של אחר, או מתוך תקווה שתוצאה כזו לא תתרחש" (שם, בעמ' 162, וראו גם פסק דיני בע"פ 5373/12 אבורמנד נ' מדינת ישראל (15.4.2015) והפסיקה המאוזכרת שם לעניין עבירת ההריגה).

אמנם בנסיבותיו של התיק שלפני לא התבררה שאלת מידת השפעת שכרותו של הנאשם על מעשיו, ועל כן הואשם והורשע בעבירה של גרם מוות ברשלנות ולא בעבירה חמורה יותר, אך הדבר מלמד על חומרתה של הנהיגה בשכרות וסכנותיה.

הנאשם התעלם מהוראות שוטרים לעצור ופרץ מחסום במהירות גבוהה - ומיותר לומר כי גם בכך לכל הפחות התרשל התרשלות חמורה וגסה.

אכן, האופן בו התממש הסיכון אותו יצר הנאשם - ירי של אנשי כוחות הבטחון - לא נבע מחוסר שליטה של הנאשם ברכב, אך קיים קשר סיבתי ישיר בין רשלנותו של הנאשם שהתבטאה בהתעלמות מהוראות שוטרים ופריצת מחסום, בתקופה מתוחה מהבחינה הבטחונית, ובין מותו של המנוח.

לא מצאתי ממש בטענת ב"כ הנאשם, כי הירי של אנשי כוחות הבטחון היה בגדר גורם זר מתערב, אשר הנאשם לא היה יכול לצפות אותו. הנאשם יכול וצריך היה לצפות כי אופן נהיגתו הרשלני, שהתבטא בנהיגה ללא רשיון, בשכרות ובפריצת

מחסום משטרה, יסתיים בתאונה. פסיקה עקבית קובעת, כי אין חובה לצפות את התאונה אשר קרתה בפועל, ודי בכל שניתן לצפות את עצם קרות התאונה (ר' למשל ע"פ 6131/01, מדינת ישראל נ' פרבשטיין, פ"ד נו(2), 24 וכן ע"א 2061/90 מרצלי נ' מ"י פ"ד מז (1) 802).

מעבר לכך אומר, כי אדם אמור לצפות שאם יפרוץ מחסום משטרה בנהיגה מהירה, תוך התעלמות מהוראות השוטרים ומירי אזהרה, בתקופה בטחונית מתוחה, השוטרים יחששו כי מדובר במפגע המסכן אותם ויפעלו בהתאם, לרבות שימוש בירי חי.

בקביעת מתחם העונש אביא בחשבון את מידת הרשלנות הגבוהה של הנאשם, כפי שפורט למעלה. מנגד, אביא בחשבון כי אין מדובר בתאונת דרכים "שגרתית", וכי הנאשם עצמו נפגע בארוע, מה גם שהמנוח היה קרוב משפחתו של הנאשם והשניים גדלו יחדיו.

לאור אלה, מתחם העונש ההולם את הארוע הוא מאסר בפועל, לתקופה שבין שנה ועד שנתיים. לטעמי ניתן היה לקבוע גם מתחם גבוה יותר, אך לא אחמיר עם הנאשם מעבר לעמדתה של המאשימה. כמו כן יש להשית עונשים נלווים ובהם פסילה.

אני ער לכך שכאשר הוצג ההסדר לא היתה התייחסות מפורשת לענין הפסילה, אך מדובר ברכיב מתבקש בעבירות שעניין שימוש ברכב. יתרה מכך, על פי סע' 39א' לפקודת התעבורה, הרשעה בעבירה של נהיגה בשכרות מחייבת הטלת פסילה לתקופה מינימלית של שנתיים, וגם לו היו הצדדים עותרים במפורש שלא להשית על הנאשם רכיב של פסילה, ספק רב אם הייתי מקבל את הבקשה.

נסיבות אשר אינן קשורות לעבירה

הנאשם יליד 1991. נשוי ואב לילדה בת ארבע.

לחובת הנאשם הרשעות קודמות שונות:

בשנת 2009 נדון הנאשם לשבועיים מאסר בשל נהיגה ללא רשיון.

בשנת 2009 נדון הנאשם לשנתיים מאסר בגין עבירות רכוש ואלימות.

בשנת 2013 נדון הנאשם לארבעים חודשי מאסר בשל עבירת שוד. הנאשם שוחרר ממאסרו בחודש אפריל 2016. הרשעה זו אינה מופיעה בגליון המרשם הפלילי שהוגש, אך בתסקיר שירות המבחן היתה התייחסות לענין וכן הפניה למספר ההליך.

מתסקיר שירות המבחן עולה, כי הנאשם נדון למאסר נוסף, בהיותו קטין, בגין עבירות אלימות ורכוש, אך הרשעה זו אינה מופיעה בגליון הרישום הפלילי שהוגש לי. עוד עלה מהתסקיר, כי הנאשם מביע צער וחרטה מילוליים על מעורבותו בארוע מושא האישום, אך רואה בו גזירת גורל.

שירות המבחן התרשם, כי הנאשם גיבש לעצמו דפוסי חשיבה והתנהגות עברניים, נוהג לצרוך סמים ואלכוהול ונוטה לפעול בצורה אימפולסיבית, מבלי לחשוב על תוצאות מעשיו. כמו כן, להערכת השירות אין לנאשם גבולות וערכים

ברורים.

לאור אלה נמנע שירות המבחן מהמלצה טיפולית או שיקומית ביחס לנאשם.

דין והכרעה

לזכות הנאשם זקפתי את הודאתו במיוחס לו, ואת העובדה כי בשל הארוע נפגע קרוב משפחתו, אשר היה קרוב אליו. עוד הבאתי בחשבון את רצונו של הנאשם לנהל אורח חיים נורמטיבי, כפי שעלה מהתסקיר.

לחובת הנאשם זקפתי את עברו המכביד, המעיד בו כי אין עליו מורא החוק וכי הרגיל עצמו לבצע עבירות ולפגוע באחרים.

לאור כל אלה, ראיתי להשית על הנאשם עונש הנמצא במרכזו של מתחם העונש ההולם, וכן להשית עליו פסילה ארוכה.

לפיכך גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. שבעה עשר חודשי מאסר בפועל. המאסר ימנה מיום מעצרו של הנאשם, 5.9.16.
- ב. שבעה חודשי מאסר, אותו לא ירצה אלא אם יעבור עבירה של נהיגה ללא רשיון, נהיגה בשכרות או נהיגה בפסילה תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר.
- ג. פסילה מלנהוג או לקבל רשיון נהיגה למשך חמש שנים מיום שחרורו מהמאסר. אין לנאשם רשיון ועל כן הוא פטור מהפקדה.
- ד. פיצוי למשפחת המנוח בסך 30,000 ש"ח. הפיצוי ישולם ב- 30 תשלומים שווים, הראשון שבהם ישולם עד ליום 1.2.18 ויתר התשלומים עד הראשון בחודשים שלאחר מכן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתן היום, ט"ז ניסן תשע"ז, 12 אפריל 2017, בהעדר הצדדים.

ניתן היום, כ"ד ניסן תשע"ז, 20 אפריל 2017, בהעדר הצדדים.

עמוד 5

